



Dokument zasedanja

B9-0113/2021

3.2.2021

PREDLOG RESOLUCIJE

ob zaključku razprave o izjavah Sveta in Komisije

v skladu s členom 132(2) Poslovnika

25 let po Pekinški deklaraciji in izhodiščih za ukrepanje: prihodnji izzivi na področju pravic žensk
(2021/2509(RSP))

Jadwiga Wiśniewska, Margarita de la Pisa Carrión
v imenu skupine ECR

Resolucija Evropskega parlamenta 25 let po Pekinški deklaraciji in izhodiščih za ukrepanje: prihodnji izzivi na področju pravic žensk (2021/2509(RSP))

Evropski parlament,

- ob upoštevanju Splošne deklaracije o človekovih pravicah z dne 10. decembra 1948,
 - ob upoštevanju Deklaracije OZN o otrokovih pravicah iz leta 1959,
 - ob upoštevanju Konvencije OZN o otrokovih pravicah iz leta 1989,
 - ob upoštevanju akcijskega programa, sprejetega na Mednarodni konferenci o prebivalstvu in razvoju v Kairu, ki je potekala od 5. do 13. septembra 1994, zlasti točke 8.25,
 - ob upoštevanju deklaracije in izhodišč za ukrepanje, sprejetih na četrti svetovni konferenci o ženskah v Pekingu, ki je potekala od 4. do 15. septembra 1995,
 - ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), zlasti člena 168(7),
 - ob upoštevanju svoje resolucije z dne 10. decembra 2013 o spolnem in reproduktivnem zdravju ter pravicah¹,
 - ob upoštevanju izjave komisarke Helene Dalli z dne 25. novembra 2020, da EU ni pristojna za pravico do splava v posamezni državi članici,
 - ob upoštevanju člena 132(2) Poslovnika,
- A. ker je v preambuli Konvencije OZN o otrokovih pravicah v skladu z Deklaracijo OZN o otrokovih pravicah določeno, da otrok zaradi telesne in duševne nezrelosti potrebuje posebno varstvo in skrb, vključno z ustreznim pravnim varstvom, pred rojstvom in po njem;
- B. ker je v točki 8.25 Mednarodne konference o prebivalstvu in razvoju navedeno, da se splav v nobenem primeru ne sme spodbujati kot metoda načrtovanja družine;
- C. ker člen 168(7) PDEU določa, da se pri dejavnosti Unije upošteva odgovornost držav članic za opredelitev njihove zdravstvene politike ter za organizacijo in zagotavljanje zdravstvenih storitev in zdravstvene oskrbe ter da odgovornosti držav članic vključujejo upravljanje sistema zdravstvenih storitev in zdravstvene oskrbe in razporejanje dodeljenih virov;
- D. ker je Parlament 10. decembra 2013 poudaril, da sta oblikovanje in izvajanje politik reproduktivnega zdravja in pravic ter spolna vzgoja v šolah v pristojnosti držav članic;

¹ UL C 468, 15.12.2016, str. 66.

1. pozdravlja dejstvo, da so bile v okviru Pekinške deklaracije in izhodišč za ukrepanje, sprejetih na četrti svetovni konferenci o ženskah leta 1995, obravnavane številne težave, ki so za ženske po vsem svetu izjemno pomembne, kot so revščina, izobraževanje, zdravstvo, oboroženi spopadi, nasilje (vključno s pohabljanjem ženskih spolnih organov, prisilnimi porokami in prisilnim splavom) in odločanje, ki še vedno predstavljajo velik izziv za doseganje pravične in uspešne družbe, in da je treba številna njihova priporočila ustrezno izvajati;
2. ugotavlja, da so Pekinška izhodišča za ukrepanje kljub številnim vprašanjem, ki so jih zajela, postala znana predvsem zaradi poznejših razlag, da se zaradi prepovedi splava opravljajo nezakoniti splavi, ki se zato ne izvajajo varno, in da to navsezadnje pomeni kršitev človekovih pravic; v zvezi s tem poudarja odstavek 9 izhodišč, kjer je navedeno, da je izvajanje teh izhodišč, tudi v okviru zakonodaje posameznih držav in s pripravo razvojnih strategij, politik, programov in prednostnih nalog, suverena odgovornost vsake države;
3. želi spomniti, da je bila v okviru akcijskega programa, sprejetega na Mednarodni konferenci o prebivalstvu in razvoju eno leto pred konferenco v Pekingu, kontroverzna predstavljena zamisel o spolnem in reproduktivnem zdravju ter pravicah; vendar ugotavlja, da je bilo v točki 8.25 navedeno, da se splav v nobenem primeru ne bi smel spodbujati kot metoda načrtovanja družine in da se lahko ukrepi ali spremembe, povezani s splavom v zdravstvenem sistemu, določijo le na nacionalni ali lokalni ravni v skladu z nacionalnim zakonodajnim postopkom;
4. poudarja, da ni instrumenta mednarodnega prava, ki bi izrecno priznaval pravico do splava ali do spolnega in reproduktivnega zdravja in pravic, čeprav so se nekatere mednarodne konference, organizirane pod okriljem Združenih narodov, uporabile za njihovo spodbujanje, kot da bi bile te konference vir mednarodnega prava, primerljive z mednarodnimi pogodbami;
5. ponovno poudarja, da sta oblikovanje in izvajanje politik na področju spolnega in reproduktivnega zdravja in pravic v skladu s Pogodbama v izključni pristojnosti držav članic;
6. naroči svojemu predsedniku, naj to resolucijo posreduje Komisiji, Svetu ter vladam in parlamentom držav članic.